

Arrest

nr. 247 606 van 18 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren op 14 maart 2000 in Bagdad, waar u opgroeide in wijk Al Shaab.

Samen met uw vader en broer runde u een bedrijf met drie generatoren waarmee u elektriciteit verkocht aan mensen uit de omgeving.

Op 5 juli 2018 werd u voor uw ouderlijke huis ontvoerd door militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq. Na een autorit van een halfuur werd u binnen gebracht in een onbekend huis, waar u door de militieleden

geslagen werd, uw arm gebroken werd en u verkracht werd. De militieleden namen uw gsm af en belden naar uw vader om losgeld te eisen. Nadat het losgeld betaald werd, hebben de ontvoerders u de volgende dag vrijgelaten in Al Basateen wijk en zeiden u dat ze de generator wilden en zij de prijs daarvan zouden bepalen.

U belde na uw vrijlating naar uw vader, die u kwam ophalen. Uw vader bracht u naar het ziekenhuis, waar uw arm in het gips werd gestoken. Na dit ziekenhuisbezoek keerde u niet meer naar huis, u verhuisde samen met uw gezin naar Tunis wijk, waar u samen met uw familie als conciërge bij een houtmagazijn ging wonen. U vertrok uit Irak op 8 augustus 2018.

U diende op 1 augustus 2019 in België een verzoek om internationale bescherming in.

U legt de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, de identiteitskaart van uw vader, een medisch rapport i.v.m. een breuk aan uw arm, een röntgenfoto van uw arm, en een verkoopakte van uw elektriciteitsgenerator.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf wel aan omwille van uw medische aandoening psychische problemen te kennen, al legt u hiervan geen enkel relevant attest neer. Uit het gehoor bleek dat u geen problemen had om zich uit te drukken noch blij gaf van enige cognitieve problemen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak voor de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) (CGVS, p. 6, 21). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

U verklaart dat u ontvoerd werd door de militie van AAH maar er wordt echter geen geloof gehecht aan deze beweerde kidnapping. Los van het feit dat het mogelijk is dat u in een bedrijf met elektriciteitsgeneratoren gewerkt heeft, zijn uw verklaringen betreffende de reden achter uw ontvoering om te beginnen volstrekt onlogisch. U stelt namelijk dat u ontvoerd werd omwille van het feit dat de militieleden uit waren op uw generatoren (CGVS, p. 6). Hoewel dit op zich aannemelijk lijkt als een motief om u te ontvoeren, verklaart u daarna vreemd genoeg dat de ontvoerders 12.000 dollar losgeld van uw vader geëist hebben omdat ze vervolgens met dit geld de generatoren van u zouden kunnen overkopen (CGVS, p. 15). De ontvoerders zeiden u bij uw vrijlating namelijk dat ze de generatoren willen bemachtigen en zij de prijs zullen bepalen (CGVS, p. 6, 10, 12). Het is echter compleet onaannemelijk en onlogisch dat militieleden eerste de moeite zouden doen om u te ontvoeren en losgeld te eisen om vervolgens datzelfde geld aan uw vader terug te bezorgen in ruil voor de generatoren. Bovendien verklaart u dat u na uw ontvoering niets meer gehoord hebt van de ontvoerders (CGVS, p. 16), wat niet strookt met uw eerdere bewering dat de milities uit waren op uw generatoren en ze deze met het losgeld wilden overkopen (CGVS, p. 15). Nochtans waren er na uw ontvoering en vlucht uit uw ouderlijke huis volgens u nog andere familieleden en arbeiders in het generatorbedrijf aan het werk. Als u gevraagd werd hoe het komt dat zij wel nog naar jullie werkplaats konden gaan en geen nieuws meer kregen van AAH, kan u geen enkele logische verklaring geven verder dan dat ze er gingen werken voor het geld (CGVS, p. 18). Daarenboven ligt het hoge bedrag aan losgeld dat uw vader betaalde, in de lijn van het onlogische karakter van uw relaas. Zo geeft u aan dat u ontvoerd werd rond 15 à 16 uur in de namiddag en de volgende dag omstreeks 21 uur terug bij uw familie was (CGVS, p. 10-11). Uw familie is er met andere woorden in geslaagd om in een tijdspanne van ongeveer 24 uur 12.000 dollar losgeld bij elkaar te krijgen. Wanneer u gevraagd werd hoe zij daar in geslaagd zijn – gezien u eerder aangaf dat het familiebedrijf met de generatoren net genoeg geld opleverde om te overleven (CGVS, p. 8) – zegt u dat het geld ook met behulp van ooms langs uw moeders kant (die ook in de generatorsector werken) en ooms langs vaders kant (die in de taxisector werken) werd verzameld (CGVS, p. 15).

Toch doet het de wenkbrauwen fronsen dat een familie die tewerkgesteld is in deze sectoren – waarvan de generatorsector volgens u slechts net genoeg oplevert om rond te komen – op zo'n korte tijd zo'n hoog bedrag bij elkaar zouden kunnen krijgen.

Ten tweede zegt u dat u tijdens uw ontvoering verkracht werd en geslagen werd waardoor uw arm gebroken was (CGVS, p. 6, 10). U kreeg voor uw verwondingen verzorging in het ziekenhuis en onderging er voor uw breuk zelfs een operatie waarbij metalen plaatjes in uw arm werden gestoken (CGVS, p. 12). U kan echter geen enkel medisch document van bovengenoemde verzorging en operatie voorleggen, wat de wenkbrauwen doet fronsen. Uw excuus voor het ontbreken van enige ziekenhuisdocumenten is dat u ze niet meer terugvond (CGVS, p. 13, 16-17), wat vreemd is aangezien u zegt dat u na uw ziekenhuisbezoek meteen naar uw nieuwe woonplaats ging en er toch redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u bewijzen betreffende uw verwondingen na uw ontvoering, die de reden vormt waarom u uw land heeft ontvlucht, zorgvuldig zou bijhouden. Verder zegt u dat uw vader wel een poging deed om nog een kopie van uw medische documenten te bemachtigen (CGVS, p. 16-17), maar dat het medisch personeel dit weigerde, wat evenzeer niet aannemelijk is. Het enige medische document dat u kon meenemen uit Irak is een röntgenfoto van een gebroken arm (CGVS, p. 6), maar het spreekt voor zich dat dit document niet kan aantonen wanneer en waar de foto werd genomen, noch dat deze foto genomen werd ten gevolge van uw beweerde ontvoering en mishandeling. Vervolgens wordt opgemerkt dat uw vage verklaringen betreffende uw opsluiting de ongeloofwaardigheid van uw beweerde ontvoering versterken. U zegt initieel dat u werd meegenomen naar "nieuwbouw" waar u werd opgesloten in een kleine kamer waarin een tafel stond (CGVS, p. 10). Wanneer u werd gevraagd om uitgebreider te vertellen over deze ruimte, zegt u opnieuw dat er alleen een tafel stond en ook een of twee stoelen (CGVS, p. 11), maar wanneer u dan gevraagd werd of u op een stoel zat of op de grond, wijzigt u uw verklaringen en zegt dat er geen tafel in de kamer stond maar een bankje, waarop u neerlag (CGVS, p. 11). Verder kan u geen beschrijving of details over de ruimte weergeven. Er kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u de ruimte waar u gedurende 24 uur opgesloten zat, doorleefder, consistent en met meer overtuiging kan omschrijven. Uw summiere en onduidelijke verklaringen over deze ruimte doen daarom sterk af aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde kidnapping.

Vervolgens bent u onduidelijk en vaag over de tijdsperiode tussen uw ontvoering en uw vertrek, als ook over uw verblijfplaatsen in die periode. U stelt gedurende het persoonlijk onderhoud namelijk dat u werd ontvoerd op 5 juli 2018 (CGVS, p. 6) en u de volgende dag werd vrijgelaten en u die dag naar de Tunis wijk verhuisde (CGVS, p. 3-4). U geeft expliciet aan dat u sinds uw vrijlating nooit meer naar uw ouderlijke huis terug keerde (CGVS, p. 14), u in een houtmagazijn in de Tunis wijk ging wonen (CGVS, p. 12) en dat dit uw enige twee verblijfplaatsen in Irak waren (CGVS, p. 4). Op het einde van het gehoor legt u dan incoherente verklaringen af met betrekking tot uw verblijfplaatsen en het tijdskader na uw ontvoering door te stellen dat u na uw vrijlating eerst nog drie dagen bij uw oom in de Tunis wijk gewoond heeft (CGVS, p. 17) én zegt u dat u op 8 augustus 2018 uit Irak vertrok en dus in totaal zeven à tien dagen in het houtmagazijn gewoond hebt (CGVS, p. 6, 18), terwijl dit in principe veel langer zou moeten zijn, gezien u beweert dat u sinds 6 juli verhuisde naar de Tunis wijk. Zelfs indien rekening gehouden wordt met de bewering dat u 3 dagen in het ziekenhuis zou hebben gelegen (CGVS p.12) komt de tijdsperiode niet overeen. Overigens geeft u op de DVZ aan dat u pas op 1/08 ging onderduiken in de Tunis wijk, maar hierbij opmerkelijk genoeg aangeeft dat u er 2 weken heeft verbleven (DVZ verklaringen¹⁰). Het feit dat u onlogische en incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot de periode na uw ontvoering en u zichzelf eveneens tegensprekt, draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van de door u beweerde ontvoering.

Tot slot wordt bemerkt dat u aangeeft dat u na uw verhuis naar de Tunis wijk in veiligheid woonde omdat de militieleden na uw verhuis niets meer wisten over u en niet zouden denken dat u zich in deze wijk bevindt (CGVS, p. 13, 16, 18). U en uw familie verdienden zelfs meteen opnieuw een inkomen in het houtmagazijn, waar jullie 300 dollar per maand kregen om deze opslagplaats te bewaken (CGVS, p. 17). Eveneens verklaart u dat de generators door uw vader werden verkocht in oktober 2018 (CGVS, p. 13). Het feit dat u meteen na het incident een veilig onderkomen vond, een inkomen kon genereren, en er momenteel überhaupt geen generatoren meer in het bezit van uw familie zijn, maakt dat er veel vraagtekens gezet kunnen worden bij een actuele vrees aan uw adres. Hierbij wordt tevens nog opgemerkt dat het vreemd is dat u in de Tunis wijk zo 'onvindbaar' was voor de milities, gezien deze wijk volgens de landeninformatie (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) pal naast uw geboortewijk Al Shaab ligt en u dus niet zo ver van uw originele woonplaats verwijderd was én het de wenkbrauwen doet fronsen dat uw vader na uw ontvoering in juli nog vier maanden zou wachten vooraleer hij zich zou ontdoen van de generatoren gezien de dreiging van de gewelddadige milities.

Bovengenoemde bemerkingen liggen volledig in lijn met het onlogisch en onaannemelijke karakter van de door u voorgestelde feiten.

Omdat u het dus m.a.w. niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk ontvoerd werd door de militieleden van AAH en u gedurende een maand voor uw vertrek in veiligheid geleefd hebt in Bagdad, moet de conclusie getrokken worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert.

Wat betreft de door u opgeroepen medische redenen (CGVS p.22) dient te worden gesteld dat zij geen verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegt, kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw paspoort en de identiteitskaart van uw vader zijn indicatief voor uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet worden betwist. De röntgenfoto van uw arm heeft, zoals eerder vermeld, geen bewijswaarde gezien dit document niet aantoont dat dit effectief een foto is van uw arm, noch wanneer en waar de foto werd genomen, noch dat deze foto genomen werd ten gevolge van uw beweerde ontvoering en mishandeling. Het medisch rapport uit België dat u voorlegt indiceert dat u ooit een fractuur in uw onderarm had, maar geeft op geen enkele wijze uitsluitel over de context van de breuk noch wanneer dit plaatsvond. De verkoopakte van uw elektriciteitsgenerator heeft geen bewijswaarde ten opzichte van uw asielrelaas, gezien dit document enkel indicatief is voor de stelling dat er in oktober 2018 een generator verkocht werd, nog los van het gegeven dat de bewijswaarde van dergelijke documenten zeer relatief is gezien de grootschalige documentenfraude in Irak (zie **COI Focus Irak – Corruptie en documentenfraude van 12 juli 2019**, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid.

Deze prominent aanwezige sjitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjitische milities dan sjieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel , 48/3 , 48/4 , 48/7 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de

administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ; Schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ; Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voert een schending aan van “*artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: § 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.*”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Dat dient te worden opgemerkt dat de volgende elementen geenszins betwist worden door het CG VS :

- verzoekende partij is van Iraakse staatsburger, Soenietische moslim , in Bagdad geboren .

- Zij verbleef in Irak tot haar vertrek naar Turkije, van waaruit zij uiteindelijk de Balkan orute volgde om tot België te komen ;

Dat het CGVS vooreerst ten onrechte concludeert dat de verzoekende partij in state zou zijn geweest om haar onderhoud te maken , geen cognitieve problemen zou hebben gehad en geen problemen zou hebben gehad om zich uit te drukken, ondanks het feit dat de verzoekende partij psychische problemen zou hebben aangevoerd.

Dat de verzoekende partij zwaar aangeranseld werd en hierbij zijn arm gebroke werd en dat zij daarnaast, op 18 jarige leeftijd, verkracht werd.

Dat ongeacht het feit dat de verzoekende partij al dan niet documenten kon voorleggen die dat zouden kunnen attesteren, de feiten die aangegeven werden vanzelfsprekend van aard zijn om een trauma te rechtvaardigen en diende er hiermee rekening te worden gehouden.

Dat de verzoekende partij zwaar getraumatiseerd werd en thans in behandeling is. Er werd een Posttraumatische Stresssyndroom gediagnosticeerd . Zij neemt thans medicatie en wordt ook psychisch opgevolgd door een psychiater.

Dat de verzoekende partij als gevolg hiervan moeilijkheden ondervond om haar 24 urige detentie te omschrijven in alle details is op zich aanneembaar.

Dat het CGVS er eerder van uitgegaan is dat de verzoekende partij loog en de hypothese dat de verzoekende partij effectief slachtoffer was geweest niet heeft beoordeeld of onderzocht.

Dat daarnaast dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde vaagheden niet terug te vinden zijn in het administratief dossier, voornamelijk indien men rekening houdt met het heel algemeen karakter van de vragen die gesteld werden.

Dat gelet op de omstandigheden de verzoekende partij integendeel een coherent relaas gemaakt heeft van wat haar overgekomen was.

Dat verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS in casu een redenering volgt die totaal mank gaat en derhalve niet sluitend is, noch sluitend kan zijn.

Het CGVS concludeert tot de ongeloofwaardigheid van het relaas, vooreerst omdat het CGVS de reden voor de ontvoering van de verzoekende partij “onlogisch” acht; De reden voor de ontvoering zou immers voor doel hebben geld te verzamelen om vervolgens de generators te kopen.

Dat vooreerst dient te worden opgeworpen dat de verzoekende partij geenszins categoriek is geweest nopens de reden voor haar ontvoering.

De ontvoerders hebben haar op geen enkel ogenblik uitdrukkelijk gezegd welk de reden voor haar ontvoering was.

Evenmin werd haar uitdrukkelijk gezegd wie de ontvoerders waren of in naam van welke organisatie zij waren.

De verzoekende partij heeft alle elementen die zij gehoord of gezien heeft, op een rij gezet en heeft enkele hypothesen ontwikkeld op die gronden.

Zij kende één van de 4 mannen van zicht, omdat hij klant was van hun zaak en dat zij hierdoor wist dat hij de wijk bewoonde. Zij verkochten immers elektriciteit enkel in hun wijk gelet op de aanvoer van elektriciteit via kabels : zij konden die kabels niet ever kilometers trekken...

Zij hoorde tijdens haar vervoer zeggen dat de wagen aan de checpoint niet diende te stoppen omdat ze deel waren van de MILITIE;

Zij heeft de onderhandelingen nopens haar losgeld niet rechtstreeks bijgewoond en heeft vernomen dat het losgeld op 15 000 dollars initieel was vastgesteld en herleid werd tot 12 000 dollars die effectief betaald werden.

Als zij vrijgelaten werd werd haar gezegd dat haar vader de generatoren zou moeten verkopen en dat zij de prijs zouden cvastleggen.

Dat de verzoekende partij deze elementen aangegeven heeft op het CG VS, zonder echter nergens , spontaan , aan te geven welke de reden was voor haar ontvoering;

Cfr sontaan relaas ;

[...]

Dat zij enkel op sollicitatie van de PO de verkoop van de generatoren als reden heeft aangegeven voor haar ontvoering , een hypothese die zij zelf ook had gemaakt maar die zij als een mogelijke hypothese inzag omdat de electriciteitsproblematiek in Irak toen heel gevoelig was ;

[...]

Dat de verzoekende partij duidelijk haar familiale bezigheid heeft omschreven, een bezigheid die in die periode in Irak van belang was om de tekorten van de regering te compenseren . Iran had de elektriciteit toevoer verminderd en de stroom was heel onregelmatig: het gebrek aan elektriciteit was een aanleiding tot protest maar ook tot speculatie”.

Verzoeker haalt enkele persartikels aan, die concreet aantonen “hoe kabels getrokken worden van generators tot de woningen van de mensen, het protest van de bevolking, de recuperatie van de business door sommigen...”. Verzoeker meent dat deze persartikels de *modus operandi* van zijn activiteiten volledig bevestigen en dat deze artikels tevens de bijzondere context van deze activiteiten schetsen, een context die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder in de hand werkt. Hij voert aan dat verweerder helemaal geen rekening houdt met de context in Irak en deze context niet eens heeft onderzocht.

Verzoeker betoogt verder als volgt:

“Dat de verzoekende partij het verder emotioneel heel moeilijk had om de plaats waar zij vastgehouden werd en waar zij gemarteld en verkracht werd te beschrijven.

Dat voor het overige de plaats snel kon worden beschreven vermits de kamer niet van licht was voorzien en bijna onbemeubeld was ; de verzoekende partij sprak inderdaad van een nieuwbouw, hetgeen eerder als ruwbouw diende te worden vertaald.

Dat zij vooreerst van een tafel sprak waarop zij lag en nadien van een bankje is geen ernstig motief van ongeloofwaardigheid: de verzoekende partij kan het voorwerp als een bankje of als een lage tafel beschrijven . Het voorwerp was niet zo hoog als een eettafel , ùaar hoo als een lage salontafel of een bankje, waarop je kan gaan zitten of liggen .

Dat wat de aangevoerde gebrekkige tijdspanne betreft , dient de verzoekende partij te benadrukken dat zij zekerheid heeft nopens de volgende elementen :

- Zij werd op 05.07.18 ontvoerd en op 07.07.18 mits losgeld vrijgelaten

- Zij keerde na 05.07.18 nooit terug naar huis

- Onmiddellijk na haar vrijlating werd zij door een arts buiten een ZH verzorgd en werd haar ann in de gips gezet.

- Zij vertrok met haar gezin naar het huis van haar ooms in een andere wijk

- De dag nadien moest zij naar het ZH gaan waar haar gips verwijderd werd en waar zij geopereerd werd van haar arm.

- Zij verbleef toen verder bij haar ooms nog enkele dagen voordat zij een houten opslagplaaats gingen bewonen en bewaken.

- Op 01.08.18 deed haar vader de demarches om haar naar Turkije te sturen en na een week ongeveer was haar paspoort klaar.

- Op 08.08.18 verliet ze Irak

- Toen zij in Turkije was liet zij haar gezin weten dat zij aldaar niet ging blijven en dat zij richting Europa uitkeek

- OP 15.10.18 verkocht haar vader de 3 generatoren voor 5 000 dollars hetgeen hem toeliet naar de verzoekende partij geregeld geld te sturen naargelang zij haar reis verder zette via de Balkan

- Op 29.07.2019 kwam zij in België aan.

Dat de verzoende aptij al deze data heeft verklaard en er enkel niet altijd geslaagd is om de overeenstemmende “tijdspannen” te verklaren, daar zij dat nooit had ingeschat en niet in staat was om dat te doen.

Dat de verzoekende partij gedurende die hele periode fysiek ziek was mmar ook psychisch kapot.

Dat zij fysiek herstelde van de slagen en van haar gebroken arm maar geenszins psychisch herstelde van de verkrachting waarvan zij slachtoffer was.

Een verkrachting die op zich reeds uiteraard een zwaar fysieke wond is maar die ook cultureel en sociaal als heel ontierend en vernederend wordt ervaren , voornamelijk nog wanneer de slachtoffer een man is.

De verzoekende partij leefde volledig afgezonderd en opgesloten gedurende heel de periode voor haar vertrek.

Hetgeen zij mocht meemaken in haar tocht door de Balkan heeft haar verder psychisch kapot gemaakt.

De beslissing van het CG VS is niet ernstig en houdt geen rekening met de context ter plaatse en met het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij, een jonge man die fysiek en psychisch kapot was.

Verzoekende partij vreest in Irak te worden gedood of slachtoffer te worden van de militie AAH;

Dat zij daarnaast eveneens vreest dat haar verkrachting bekend zou geraken en dat zij door haar gezin, clan en vrienden zou worden verstoten omwille van het voorval dat sociaal en cultureel volledig niet aanvaard wordt...:

Dat echter alle door verzoekende partij voorgelegde documenten, bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat verweerder geen enkele toelichting geeft in verband met de veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker haalt algemene landeninformatie aan en concludeert dat hij dreigt slachtoffer te worden van ernstige schade omwille van de preciaire situatie in Irak. Hij betoogt dat verweerder helemaal geen rekening heeft gehouden met verzoekers specifieke bijzonderheden bij evaluatie van de risico's in geval van een terugkeer naar Irak waar verzoeker, gelet op de nog steeds chaotische toestand, geen steun kan verwachten van de autoriteiten die sowieso de Sharia toepassen. Verzoeker verwijst tevens naar het reisadvies van de Nederlandse overheid. Tot slot stelt verzoeker, onder verwijzing naar een persartikel, dat ook de “*Coronaviruscrisis*” voor een bijkomende onveiligheid en protestacties zorgt en betoogt hij dat ook dit aspect en de impact op de mogelijkheid tot terugkeer niet onderzocht werd.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. *attest psychiater AL SHAABANI*

4. *Voorgescreven medicatie*”.

2.3. Bij aanvullende nota van 23 december 2020 brengt verweerder een update van de veiligheidssituatie in Bagdad ter kennis die gebaseerd is op volgende documenten (middels URL's):

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020.

2.4. Verzoeker brengt middels een aanvullende nota, ingekomen op de Raad op 4 januari 2021, landeninformatie ter kennis inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (in het bijzonder in het kader van protesten en de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten), de situatie ten gevolge van Covid-19 en de neveneffecten van de coronacrisis.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. In zijn verzoekschrift herneemt verzoeker zijn vluchtrelaas en benadrukt hij dat hij in Irak vreest te worden gedood door de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH).

De bestreden beslissing motiveert op omstandige wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas. De elementen van deze motivering zijn de volgende:

- er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde ontvoering door AAH, nu (i) verzoekers verklaringen betreffende de reden van zijn ontvoering volstrekt onlogisch zijn, (ii) niet kan worden ingezien dat verzoekers familie op korte tijd het hoge bedrag losgeld bij elkaar heeft kunnen krijgen;
- niettemin verzoeker stelde dat hij ten gevolge van de mishandeling tijdens zijn ontvoering werd verzorgd en geopereerd in het ziekenhuis, is het enige medische document dat verzoeker kon meenemen uit Irak een röntgenfoto van een gebroken arm, wat echter niet kan aantonen wanneer en waar de foto werd genomen, noch dat deze foto genomen werd ten gevolge van zijn beweerde ontvoering en mishandeling;
- verzoekers vage verklaringen aangaande zijn opsluiting versterken de ongelooftwaardigheid van zijn beweerde ontvoering;
- verzoeker is onduidelijk, incoherent en vaag over de tijdspanne tussen zijn ontvoering en vertrek, alsook over zijn verblijfplaatsen in die periode;
- de vaststelling dat verzoeker meteen na het incident een veilig onderkomen vond in de Tunis wijk in Bagdad, een inkomen kon genereren en er momenteel geen generatoren meer in het bezit van zijn familie zijn, maakt dat er veel vraagtekens kunnen worden gezet bij een actuele vrees in hoofde van verzoeker;
- de medische problemen van verzoeker ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en verzoeker dient voor de beoordeling ervan de geëigende procedure te volgen, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

8. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (*cf.* UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Aangaande het bij verzoekschrift neergelegde psychiatrisch verslag, opgesteld door psychiater Al Chabaani, van 20 februari 2019, stelt de Raad vast dat hierin enkel wordt gesteld dat verzoeker lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom, alsook aan geheugen- en concentratiestoornissen. De Raad meent dat op basis van een dergelijk medisch attest niet besloten kan worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Immers, het attest maakt louter melding van geheugen- en concentratieproblemen, doch bevat geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard en het verloop van deze psychologische problemen. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing, die de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag ondermijnen, in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoeker betoogt dat hij ten gevolge van zijn psychologische trauma's moeilijkheden ondervond om zijn detentie gedetailleerd toe te lichten, merkt de Raad op dat verzoekers psychologische problemen de door verweerder vastgestelde vaagheden, inconsistenties en incoherenties in zijn verklaringen aldus niet kunnen verschonen. Immers kan verwacht worden van verzoeker dat hij eenvoudige, doch ingrijpende feiten over zijn eigen leefwereld, die hij overigens zelf aanbrengt als elementen ter indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, eenduidig kan aangeven. Uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker wel ongehinderd kon antwoorden. De dossierbehandelaar heeft hoe dan ook eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld.

Verzoeker toont geenszins aan dat zijn psychologische problemen verhinderen dat hij op een volwaardige wijze deelneemt aan het administratieve en/of gerechtelijk luik van zijn verzoek om internationale bescherming.

Het door verzoeker neergelegde psychiatrisch attest kan evenmin de voorgehouden vervolgingsfeiten aantonen.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit stuk. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel het document het bestaan van psychologische problemen kan aantonen, vormt dit psychiatrisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de psychologische problemen werden opgelopen ten gevolge van gebeurtenissen voorafgaand aan verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst. Deze kunnen bijvoorbeeld ook hun oorsprong hebben in incidenten gedurende de reisweg die verzoeker aflegde, waarvan in het attest tevens melding wordt gemaakt.

De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In het licht van het gehele dossier kan het psychiatrisch attest de geloofwaardigheid van het asielaanvraag niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Irak aannemelijk maken.

9. Verzoeker haalt in het verzoekschrift enkele persartikels aan omtrent het elektriciteitstekort, de hiermee gepaard gaande protesten en het gebruik van generatoren in Irak. Verzoeker meent dat deze persartikels de *modus operandi* van zijn activiteiten volledig bevestigen en dat deze artikels tevens de bijzondere context van deze activiteiten schetsen, een context die de geloofwaardigheid van zijn relaas verder in de hand werkt. Verzoeker lijkt te stellen dat de algemene informatie voldoende is om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te bevestigen. Dit is echter niet het geval. Verzoeker dient zijn verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit zijn eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Een verzoek om internationale bescherming vindt immers plaats op individuele basis en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, dan wel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijkt hier, gelet op voorgaande, in gebreke.

10. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij op geen enkel ogenblik uitdrukkelijk heeft gezegd wat de reden voor zijn ontvoering was en benadrukt dat hem nooit werd gezegd wie de ontvoerders waren. Nochtans kan dit niet blijken uit verzoekers verklaringen ("*...* ik hoorde hen zeggen tegen de chauffeur niet stoppen, wij zijn van AAH. [...] ze hebben mijn gsm genomen en het nummer van mijn vader uitgehaald, ze hebben onderhandeld met hem, ze hebben in begin 15000 dollar geëist, na onderhandeling hebben ze 12 000 aanvaard, en ze hebben me loslegaten in al basateen wijk en ze hebben gezegd, we willen de generator krijgen en wij bepalen de prijs") (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift kunnen zijn onlogische verklaringen aangaande zijn ontvoering en het hoge bedrag van losgeld niet verschonen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift de gebeurtenissen chronologisch oplijst, kan dit geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onduidelijke, incoherente en vage verklaringen aflegde over de tijdspanne tussen zijn ontvoering en vertrek, alsook over zijn verblijfplaatsen in die periode.

Verzoeker stelt voorts nog te vrezen dat hij door zijn gezin, clan en vrienden zou worden verstoten wanneer bekend zou geraken dat hij verkracht werd door leden van AAH. De Raad wijst erop dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten door AAH, zodat evenmin aannemelijk is dat dit bekend zou worden.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de pertinente motieven zoals hoger vermeld (zie punt 7) niet op concrete wijze weerlegt of ontkracht. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals deze ook blijkt uit de update van verweerder ingevolge de aanvullende nota van 23 december 2020, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aangehaalde informatie toont immers niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief of verouderd is, noch dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De aangehaalde artikelen schrijven over (doelgericht) geweld in het kader van protesten, de machtsstrijd tussen Iran en de Verenigde Staten en de aanwezigheid van IS in Irak. Bovendien verwijzen enkele van de in het verzoekschrift aangehaalde artikelen naar protesten in Basra en (doelgerichte) lucht- en grondaanvallen door Turkije in Noord-Irak, terwijl verzoeker afkomstig is uit Bagdad en de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar aldus aan de orde is. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

Verder is het in het verzoekschrift en de aanvullende nota geciteerde reisadvies gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit heeft en van deze regio afkomstig is. Het Nederlands reisadvies betreffende Irak waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers hun concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Voorts volstaat de loutere verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota naar algemene landeninformatie over de gevolgen van de corona-pandemie en het gezondheidssysteem niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat hij een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zouden vormen.

Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals hierboven werd vastgesteld, wordt geen geloof gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging door AAH, zodat geenszins aannemelijk is dat hij omwille hiervan een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS